

СВІТ здригався від цунамі і торнадо. Урагани і повені правила бал. Щоденно радіо повідомляло про землетруси, виверження вулканів, снігові лавини та селі. Але це було десь далеко, в екзотичних краях. А нам, здавалося б, це не загрожує...

Та раптом спалахнув Закляштор. Понад 50 обійсть знищено вогнем. За кілька годин зникла з лиця землі до-

чальник ще впродовж 6 років очолював цей колектив.

На жаль, статистичні дані тих років канули в Лету. Але дійсність свідчить — не горіла більше Гоцца, не ридали на попелищах люди, бо з першими дзвонами вогняної біди йшли на поміч вогнеборці першого призову.

Гуда Василь Мартинович, Кухар Володимир Пилипович, Столярчук Микола Василь-

повз увагу. На базі Гоццанської середньої школи був проведений обласний семінар з питань роботи із дітьми у протипожежному плані, обласним Управлінням пожежної охорони було розповсюджено спеціальний випуск буклета з досвідом роботи гоццанських вогнеборців.

Постійно турбувалося керівництво і про особовий склад частини, ріст його професійних навиків. Стали традиційними щорічні змагання вогнеборців району з пожежно-прикладних видів спорту.

До них залучалися і найактивніше брали участь члени пожежних команд промислових та сільськогосподарських підприємств району. А це також дало свої результати. Вогнеборці не раз ставали призерами обласних змагань, визнавалися кращими.

Так, у цей період Василь Васильович Копель був визнаний кращим начальником караулу серед споріднених колективів області, а Валентин Іванович Шишка був відзначений почесним званням кращого за професією на такому ж рівні.

Минали роки. Міцнів колектив пожежників. Висока внутрішня дисципліна, майстерність постійно трималися на належному професійному рівні. Поруч з ветеранами пожежної справи Іваном Пилиповичем Кухарем, Михайлом Леонтійовичем Колядюком, Григорієм Андрійовичем Харченком, Дмитром Івановичем Ярощукем, Василем Олександровичем Леусем вчилися молоде поповнення частини і навчатись було у кого і чому. Дівчі відзначалися нагрудними знаками «Відмінний пожежної охорони» П.В.Мельничук, М.Л.Колядюк, відмінником службової та бойової підготовки був Ю.А.Росоха. Постійно зростала і класність водіїв пожежних автомобілів.

Петро МЕЛЬНИЧУК,
заступник начальника
ППЧ-12.

Початок

бра третина найдревнішого кутка Гоцці. Це на пам'яті всіх старожилів. А кічка повозка з дерев'яною бочкою, ручною помпою навіть і не наблизилась до цього розгулу вогню. Схарапудились коні. Дядьки-пожежники лише розводили у розпачі руками. За короткий час вичерпано воду з криниці. А вогонь лише реготав, перекидаючись з хати на хату...

Настав квітень 1960-го. У райцентрі вперше на державній основі утворено Гоццанську районну пожежну команду. Це тільки назва така офіційна. А примітивні засоби пожежогасіння, примітивну автотехніку і на такому ж рівні знання боротись зі стихією перших вогнеборців замінювали мужність і сумління, відданість обраній професії перших пожежних району. Як їм жилось і працювалося, свідчить той факт, що навіть власного делу не було. Два роки у «пріймах». То в гаражах райвиконкому, то в шляховій експлуатаційній дільниці. І весь цей період очолював невеличкий (всього 9 чоловік) колектив перший його начальник Василь Мартинович Гуда. І потім, коли в 1962 році, нарешті, гоццанські пожежні переселилися на власну базу, що й понині служить місцевим вогнеборцям, перший їх на-

ович, Ткачук Петро Костянтинович, Прокопчук Йосип Демидович, Ярощук Дмитро Іванович, Крилов Павло Петрович, Галябар Ростислав Дем'янович, Негодюк Валентин Сильвестрович.

На короткий строк, неповний рік, очолив колектив гоццанських вогнеборців Дмитро Андрійович Волейчук, пенсіонер, капітан міліції у відставці. Він вніс свій посильний вклад у розвиток протипожежної безпеки в районі.

Якщо поглянути в архів частини, то в першу чергу кидаються в очі понад три десятки грамот та відзнак. ППЧ-12 стала одним із лідерів у своїй справі по Рівненській області. Навіть у колишньому СРСР знали про це. Свідчення — почесна грамота за підписом міністра внутрішніх справ СРСР генерал-полковника А.Власова.

Або хоча б таке. Найбільше лиха завдавали дитячі пустощі з вогнем. Тож і спрямували вогнеборці основну увагу на цю проблему. В школах району з'явилися загони і дружини юних друзів пожежників, кучотки протипожежної безпеки стали невід'ємним атрибутом шкільних інтер'єрів. Чи не найменший школярник умів користуватися примітивними засобами пожежогасіння. І це не пройшло